

Svätý František

Rozjímanie na spomienku svätého Františka. Navrhované témy sú: chudoba, cesta k Ježišovi; poklad chudobných v duchu; v službe druhým.

JEDNÉHO DŇA, keď sa František z Assisi modlil v kostole svätého Damiána, počul tieto slová: „Choď a oprav môj dom v troskách“. Túto inšpiráciu vzal doslovne a venoval sa obnove malých kaplniek v troskách, ktoré sa nachádzali v okolí Assisi. Neskôr pochopil, že pod pojmom „dom“ Boh nemyslel len hmotné chrámy, ale aj ľudí, teda kresťanov svojej doby. A táto obnova sa mala uskutočniť prostredníctvom zbavenia

sa hmotného majetku. Inokedy, po tom, čo počul Ježišove slová „neberte so sebou ani zlato, ani striebro, ani mešec“ (Mt 10, 9), sa zbavil všetkého svojho majetku a začal žiť život venovaný výlučne hlásaniu evanjelia[1].

František z Assisi je svätý, ktorý okrem iného znovuobjavil hlboké spojenie medzi chudobou a cestou, ktorá vedie k Bohu. Všetci sme povolaní kráčať po tejto ceste, so špecifikami vlastnými povolaniu, ktoré každý z nás dostal. „Kto nemiluje a nežije cnosť chudoby,“ pripomína svätý Josemaría, „nemá Kristovho ducha. A to platí pre všetkých: pre pustovníka, ktorý sa uchýlil na púšť, aj pre bežného kresťana, ktorý žije uprostred ľudskej spoločnosti“[2]. To znamená, že hoci sú vonkajšie situácie týchto ľudí veľmi odlišné, všetci môžu žiť v chudobe s autentickým kresťanským duchom.

Svätý Josemaría navrhoval kresťanom, ktorí žijú uprostred sveta, niekoľko spôsobov, ako to robiť: nevytvárať si potreby, starať sa o to, čo máme, vzdať sa niečoho, dávať ostatným to najlepšie, s radosťou prijímať nepohodlie, nestážovať sa, ak niečo chýba... Zároveň poukazoval na to, že nejde ani tak o to, aby sme žili podľa určitého súboru kritérií, ale aby sme počúvali „ten vnútorný hlas, ktorý nás varuje, že sa do nás vkrádajú egoizmus alebo neprimerané pohodlie“[3]. Dnes môžeme požiadať svätého Františka z Assisi, aby nám pomohol vidieť, ako môžeme kráčať tou cestou chudoby, ktorá vedie k šťastiu spolu s Kristom.

„BLAHOSLAVENÍ chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo“ (Mt 5, 3): takto začína Ježiš svoje kázanie na

vrchu. Majster ponúka šťastie na zemi i v nebi tým, ktorí vkladajú svoju istotu a bohatstvo do Boha. „Múdroťou a cnosťou je neviazať sa srdcom na veci tohto sveta, lebo všetko sa pominie. Skutočný poklad, ktorý musíme neúnavne hľadať, je vo *veciach hore*, kde je Ježiš po pravici Otca“[4].

Cnosť chudoby nás vedie k tomu, aby sme naplňovali múdroťou náš vzťah k veciam, ktoré Boh stvoril.

Chudobný srdcom sa teší z vecí, bez toho, aby bol nimi opantaný; vie vo svojom vnútri rozpoznať tú tendenciu, ktorú máme, budovať si svoj život, aj keď nie tak vedome, ako keby šťastie záviselo v podstate od toho, čo máme. Chudoba nám umožňuje uvedomiť si, aké klamlivé sú mnohé materiálne „istoty“ alebo aké pomínutelné sú určité okamihy útechy, ktoré nedosahujú dno duše. Chudoba ducha nám nakoniec umožňuje skutočne sa tešiť z reality,

pretože nás spája s jednoduchosťou, s ľuďmi, s Bohom, nezávisle od vonkajších okolností.

Svätý František z Assisi považoval chudobu za *pani svojho srdca*: „Duše, ktoré sa do nej zamilujú,“ napísal svätý, „dostávajú ešte v tomto živote ľahkosť lietať do neba, lebo ona umenšuje zbrane priateľstva, pokory a lásky“[\[5\]](#). Hoci sa nám niekedy zdá, že prosperita a pohodlie sú kľúčom k šťastiu, ľudská a kresťanská skúsenosť je iná; uvedomujeme si, že skutočnú radosť človeka meria skôr hĺbka a autenticita jeho vzťahov. To je bohatstvo chudobného srdca.

SVÄTÝ PAVOL píše vo svojom liste Galaťanom: „Lebo vy ste povolání pre slobodu, bratia, len nedávajte slobodu za príležitosť telu, ale navzájom si slúžte v láske!“ (Gal 5,

13). A potom pripomína dve prikázania: „Miluj svojho blížneho ako seba samého“ (Gal 5, 14), „neste si navzájom bremená“ (Gal 6, 2).

Cnosť chudoby nás vedie aj k tomu, aby sme cítili zodpovednosť slúžiť druhým, najmä tým najslabším.

„Nemôžeme sa cítiť *dobre*, keď je člen ľudskej rodiny odsunutý na okraj a stáva sa tieňom. Tichý výkrik toľkých chudobných musí nájsť Boží ľud v prvej línii, vždy a všade, aby im dal hlas, bránil ich a solidárne sa s nimi stotožňoval“[6].

Keď Ježiš vyzýva svojich učeníkov, aby sa stali priateľmi bohatstva (porov. Lk 16, 9), robí tak preto, lebo ich okamžite podnecuje, aby tieto statky, tieto veci, premenili na vzťahy, to znamená, aby dary, ktoré dostali od Boha, používali na rast druhých.

„Ak sme schopní premeniť bohatstvo na nástroje bratstva a solidarity, v raji nás privíta nielen Boh, ale aj tí, s ktorými sme sa oň podelili, keď sme

dobre spravovali to, čo nám Pán zveril do rúk“[7].

To isté videl svätý Josemaría u mnohých ľudí. Konkrétne uvádzal príklad staršej ženy, ktorá uprostred v priebehu svojho života bez finančných ťažkostí „nemíňala na seba ani dve pesety denne. Naopak, veľmi dobre odmeňovala ľudí, ktorí u nej slúžili a zvyšok venovala na pomoc núdznym, pričom sama trpela všetkými možnými ťažkosťami. Táto žena nemala nedostatok mnohých vecí, po ktorých toľko ľudí túži, ale bola osobne chudobná, veľmi skromná, úplne sa vzdala všetkého“[8]. Môžeme prosiť Máriu, aby nám pomohla žiť s touto chudobou ducha, cestou, ktorá nás vedie k Bohu: to znamená k nášmu šťastiu a šťastiu druhých.

[1] Porov. Svätý František z Assisi, *Testamento de Siena*, 4.

[2] Svätý Josemaría, *Rozhovory*, bod 110.

[3] *Ibid.*, bod 111.

[4] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 5-VIII-2007.

[5] Svätý František z Assisi, *Floreccillas*, 13.

[6] František, *Posolstvo*, 13-VI-2020.

[7] František, *Anjel Pána*, 22-IX-2019.

[8] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, n. 123.